

Ordføreren: Jeg skal blot tillade mig at henlede Thingets Opmærksomhed paa, at den nu gjældende Bestemmelse i Loven af 23de Januar 1862 er den, at hvert Amt i Meglen udgjør et Distrikt. Naar man nu vil gaae over til større Distrikter, saa har Udvalget, idet det er gaaet ind paa denne Tankegang, bestræbt sig for, som jo ogsaa berørt i Betænkningen, saavidt muligt ikke at overskære Amtene, idet vi have været bange for derved at gribe forstyrrende ind i de vedkommende Landboforeningers Virksomhed. Det er et Hensyn, som jeg ikke troer, at man bør tabe af Sigte. Naturligvis er det ikke det eneste Hensyn, det forstaaer sig, men jeg troer, at hvor man kan forene to Amter uden at udstykke dem, der bør man gjøre det, for saavidt muligt at undgaae at fremkalde Forstyrrelse i de forskjellige Foreningers Virksomhed i disse Amter. Det Anførte har været en af Grundene til, at man ikke har truffet en saadan Fordeling af enkelte Dele af visse Amter, som her har været om-talt, men at man i det Hele har holdt paa Distrikter, bestaaende af eet eller to hele Amter. Men ved Siden deraf have vi, netop for at fyldestgjøre saadanne billige Krav, som enkelte Distrikter maatte kunne have paa Grund af deres Velggenhed og andre Hensyn, holdt en Dør aaben, hvorigjennem Umbelinger kunne finde Sted. Det er blandt Andet just en af Grundene, hvorfor vi lægge Vægt paa, at der er en Mulighed for at kunne, hvor Beboerne ønske det, forandre Distriktet. Det beder jeg at holde for Die, naar man dømmes om den Inddeling, som Udvalget har tilladt sig at foreslaae.

Sang: Ja, jeg maa tiltræde Udvalgets Betænkning over § 1 i Lovudkastet navnlig af to Grunde. Den første Grund er Distancen, Veilængden, som der vil blive for lang efter Lovudkastet, thi den vil efter min Anskuelse i det Mindste blive for lang for Ribe og Ringkjøbing Amter. For den Deel af Ringkjøbing Amt, som man efter Lovudkastet har villet lægge

til Ribe Amt, skulde Hingstefuget være i Varde, men fra Varde til den nordligste Grændse af dette Distrikt — til Holstebro og Struer er der 12 Mil, og fra Varde til den sydligste Grændse i Distriktet, Schaffenburg, er der 11 Mil. En saadan Veilængde, antager jeg, vil være for stor og forbunden med for stor Banstellighed saavel for dem, der ville stille Hingste, som for dem, der kun ville bestue dem, og med flere Dages kostbare Reise, og vi maa erindre, at det ikke blot er en Præmieuddeling, der skal finde Sted, men ogsaa et almindeligt Skue for Landmanden og for dem, der have Interesse for Hestesagen, og for dem bør det gjøres saa tilgængeligt som muligt. At forlange af en jævn Bondemand, at han skal gjøre en Reise paa 12 Mil og være borte fra sit Hjem og sin Bedrift i 4 à 5 Dage for at overvære et Hingstefuget, troer jeg er formeget forlangt. Den anden Grund, hvorfor jeg ogsaa holder paa Forslaget om Kredsen i Udvalgets Betænkning, er, fordi jeg troer, at vi, som den ærede Ordfører nylig bemærkede, ikke gjerne maae bryde de gamle Dyrskuekredse, de gamle Kredse, hvori private Mænd uden Statens Opmuntring i en Række af Aar have søgt at skaffe gode Heste og gode Hingste tilveie, ligesaavel som en god Avæxstand ved Dyrskuer og Præmieuddelinger. Idet jeg taler for ikke at bryde disse Kredse, taler jeg for en Deel ogsaa for mit eget Amt, Ringkjøbing Amt. Vi ere nemlig maaskee de ældste her i Landet, som have begyndt paa egen Haand med Dyrskuer. De private Dyrskuer hos os have allerede bestaaet i 33 Aar og bestaaet i en Række af Aar alene ved vore egne Midler, og vakte de strax megen Interesse og fandt megen Tilslutning blandt de større som mindre Jordbrugere, som virkede for Sagen, og vi tør sige, at der ogsaa er virket med Held, idet navnlig de gode Racer, og ogsaa de bedre Heste ere bragte længere ind i de mindre gode Egne, hvor man før ikke saa let traf Exemplarer af gode Racer. Nu at bryde en saadan Kreds, hvori man igjennem en lang Række af Aar har virket i Forening, vil idetmindste vække Misforopielse hos de Foll,